

Nr 27
Anul I 1991
12 pagini
5 lei

de toate DE TOATE de toate DE TOATE

TOP DISCO

7 / 91

● Așa cum am anunțat, concertul lui Rod Stewart a avut loc în ziua de 18 iulie pe stadionul MTK din Budapesta în organizarea firmei internaționale MULTIMEDIA. Pentru că vineri noaptea am povestit pe scurt cele văzute și auzite, le voi rezuma pentru cei care nu ascultă emisiunea. Mai intii o știre culeasă din revista franceză „Podium Hit“ (iulie) care anunță cititorul, că Rod Stewart va cînta pe 18 iulie la Nîmes! Vă dată seama ce am simțit cind am văzut această programare. Telex, fax la organizațori cu ajutorul Agenției MARA și iată confirmarea, putem pleca. Să nu uităm că luna trecută, deși s-au vîndut 40 000 de bilete pentru concertul Yes, acestia n-au venit, iar decomanarea s-a făcut cu 40 de ore înaintea spectacolului! Așa se petrec des lucrurile în „show-

mai puțin cunoscută la vecini decât la noi. Cei din față scenei (cîteva mii) participau mai intens, tribunele fiind mai retinute. Gianna n-a fost bisău dar ea a revenit cu încă o piesă și pentru a-și prezenta trupa. La 21.30 cu un mars orchestral și anunțuri pe bandă prin care se vestea sosirea vedetei, a apărut pe scenă (rearanjată) pe care scria „Vagabond Heart Tour“ formația și apoi Rod Stewart interpretând primul său mare hit, „Maggie May“. A continuat cu „Rhythm Of My Heart“ și apoi cu „Sweet Little Rock'n'Roller“. Au fost aproape 2 ore fără respiro. Trei costume schimbătoare, începînd cu vestă galbenă, continuînd cu cea viu colorată și în fine cea verde. ● Instrumentiști excelanți care au avut și ei portiuni pentru a-și etala calitățile. ● Vocaliștii „background“ de mare

ceeași noapte Rod Stewart a părăsit Budapesta cu avionul său personal. ● Rachel Hunter, frumoasa, tinăra și neozelandeză soție a fost singura care a mai acordat cîteva scurte interviuri ziaristilor. ● Astfel s-a aflat că înainte de nuntă a semnat (oare?) un contract cu viitorul său prin care se angaja să nu alăbe pretenții materiale în caz de divorț! O critică vehement pe predecesoarea Kelly Emberg care pretinde 12 milioane! ● Revenind la concert prețurile biletelor erau între 600 și 1 300 de forinți. ● Se găseau discuri, casete, CD-uri, postere, fotografii cu Gianna Nannini și Rod Stewart în cel puțin 20 de locuri. ● Mi s-a pus o întrebare interesantă de către cineva de la agenția de impresariat: „În România s-ar umpli un stadion pentru Rod Stewart?“. Gîndindu-mă la prețul pe care l-ar avea biletul (minimum 1 000 de lei) am ezitat să răspund. Transmit mai departe întrebarea către Voi, cititorii! Ce ziceți? ● Ascultînd acum caseta concertului am realizat că titlul de „Vagabond Heart“ este impropriu, deoarece sunt mult mai multe cîntece din trecut, ca „Hot Leggs“, „Some Guys Have All The Luck“, „Baby Jane“ (poate singura la care a falsat!), „First Cut Is The Deepest“, „Tonight's The Night“, „Do You Think I'm Sexy“, „Twistin' The Night Away“ sau „Do You Like Good Music“ („Sweet Soul Music“), aceasta din urmă o adeverărată declaratie de credință pentru că se stie ce influență a avut și are asupra lui Stewart muzica „soul“. Varianta de concert de la „Every Beat Of My Heart“ mi s-a părut mai spectaculoasă decât cea de pe disc (ca și alte melodii de astfel). Inițial mi-am propus doar două-trei cuvinte despre concert, și iată că m-am lungit. În fond, decînd să traducem relatarea unui astfel de eveniment din altă revistă, dacă tot am făcut drumul (pe buzunarul propriu) mai bine să povestesc ce am văzut. Pe 22 august, la Monsters Of Rock sper să film mai mulți și atunci vom compara opinile. ● Să nu uit: la spectacole pe stadioane este foarte util să ai un binoclu! ● Alte stîri culese din „Bravo“, „Pop Express“ și „Rock & Folk“. ● Lansare pentru un nou disc cu Gamma Ray intitulat „Sign No More“ în septembrie. ● „Coroner nou“ — „Metal Vor-tex“. ● John McEnroe și Pat Cash au făcut echipă cu Steve Harris și Nicko McBrain de la Iron Maiden, nu pentru a juca dublu la tenis, ci pentru a înregistra o versiune nouă a piesei „Rock'N'Roll“ din repertoriul Led Zeppelin. Încasările rezultante din vinzarea single-ului vor fi donate în cadrul unui proiect mai amplu, „Rock For Armenia“. ● Madonna și Debra Winger vor juca împreună într-un film despre baseball-ul feminin. Debra va deține rolul principal, iar Madonna va cînta cel puțin două melodii. ● Sha-

Antren și blonde la DISCO CLUB CASTEL BAVARIA

In (complexul) Caraiman (din Mamaia), am descoperit discoteca cu același nume care aparține firmei Vica Alexander S.R.L. Sunetul și luminile, erau modeste urmînd ca ulterior să fie imbunătățite. D.-J. sunt Olivian Ruse și Nica Dobje. Programul se desfășoară între orele 21-4. Această discotecă vrea să susțină stabilitatea cuplului, anunțind astfel reducerea „intrării“ pentru perechi.

Discoteca HIPODROM - Hotel LIDO Mamaia

doe Stevens, interpretul principal din serialul „Max Monroe“ nu este actor ci prezentatorul celebrei emisiuni muzicale radio „American Top 40“. ● Albumul „Horrorscope“ al grupului Overkill este anunțat tot pentru la toamnă, dar se poate întîmpla să apară și mai devreme. ● Andy Nye

(keyboards la M.S.G. din anul trecut) și Clive Burr (fost baterist la Iron Maiden) s-au decis să creeze un nou grup, care la această oră nu are încă nume. ● La Londra a avut loc decernarea premiilor „International Rock Awards“. La festivitatea cu pricină, multă lume bună. Au susținut recitaluri ZZTop și Scorpions. Titlul de „cel mai bun chitarist“ l-a obținut Steve Vai, Roddy Bottum (Faith No More) a fost primul clasat la instrumente cu clape iar colegul său Mike Bordin la baterie.

Pagina realizată de
M. G., C. T. și A. P.

Pop Rock'n Sport
Supliment editat
de „Presa liberă“
în asociere cu
cotidianul societății
„Curierul național“

Regia Imprimeriilor
Naționale — Imprimeria
„Coresi“ București

ROD STEWART

biz! Sunetul și luminile au fost fără cusur. Au fost în total 4-5 microfoini și astă din dinamicul Rod alergă după mingile de fotbal pe care obișnuiesc să le săuteze către public. Dar să o luăm în ordine. La orelle 20 a început să cînte surpriza serii, Gianna Nannini. Era lumină încă, afară. Timp de 50 de minute am ascultat mai toate succesele solistei italiene,

clasă. ● Pe gazon se dansa, în tribune se cînta. ● Foarte mulți turiști din Germania, Austria, Italia și evident Marea Britanie au venit la concert. Am stat chiar îngădăi o familie de englezi care său absolut toate melodile idolul lor. ● Finalul a fost cu „Sailing“ (pe 35 000-40 000 de voci) și „Stay With Me“. ● În a-

ceeași noapte Rod Stewart a părăsit Budapesta cu avionul său personal. ● Rachel Hunter, frumoasa, tinăra și neozelandeză soție a fost singura care a mai acordat cîteva scurte interviuri ziaristilor. ● Astfel s-a aflat că înainte de nuntă a semnat (oare?) un contract cu viitorul său prin care se angaja să nu alăbe pretenții materiale în caz de divorț! O critică vehement pe predecesoarea Kelly Emberg care pretinde 12 milioane! ● Revenind la concert prețurile biletelor erau între 600 și 1 300 de forinți. ● Se găseau discuri, casete, CD-uri, postere, fotografii cu Gianna Nannini și Rod Stewart în cel puțin 20 de locuri. ● Mi s-a pus o întrebare interesantă de către cineva de la agenția de impresariat: „În România s-ar umpli un stadion pentru Rod Stewart?“. Gîndindu-mă la prețul pe care l-ar avea biletul (minimum 1 000 de lei) am ezitat să răspund. Transmit mai departe întrebarea către Voi, cititorii! Ce ziceți? ● Ascultînd acum caseta concertului am realizat că titlul de „Vagabond Heart“ este impropriu, deoarece sunt mult mai multe cîntece din trecut, ca „Hot Leggs“, „Some Guys Have All The Luck“, „Baby Jane“ (poate singura la care a falsat!), „First Cut Is The Deepest“, „Tonight's The Night“, „Do You Think I'm Sexy“, „Twistin' The Night Away“ sau „Do You Like Good Music“ („Sweet Soul Music“), aceasta din urmă o adeverărată declaratie de credință pentru că se stie ce influență a avut și are asupra lui Stewart muzica „soul“. Varianta de concert de la „Every Beat Of My Heart“ mi s-a părut mai spectaculoasă decât cea de pe disc (ca și alte melodii de astfel). Inițial mi-am propus doar două-trei cuvinte despre concert, și iată că m-am lungit. În fond, decînd să traducem relatarea unui astfel de eveniment din altă revistă, dacă tot am făcut drumul (pe buzunarul propriu) mai bine să povestesc ce am văzut. Pe 22 august, la Monsters Of Rock sper să film mai mulți și atunci vom compara opinile. ● Să nu uit: la spectacole pe stadioane este foarte util să ai un binoclu! ● Alte stîri culese din „Bravo“, „Pop Express“ și „Rock & Folk“. ● Lansare pentru un nou disc cu Gamma Ray intitulat „Sign No More“ în septembrie. ● „Coroner nou“ — „Metal Vor-tex“. ● John McEnroe și Pat Cash au făcut echipă cu Steve Harris și Nicko McBrain de la Iron Maiden, nu pentru a juca dublu la tenis, ci pentru a înregistra o versiune nouă a piesei „Rock'N'Roll“ din repertoriul Led Zeppelin. Încasările rezultante din vinzarea single-ului vor fi donate în cadrul unui proiect mai amplu, „Rock For Armenia“. ● Madonna și Debra Winger vor juca împreună într-un film despre baseball-ul feminin. Debra va deține rolul principal, iar Madonna va cînta cel puțin două melodii. ● Sha-

De 6 ori pe săptămînă, în „Marea Neagră“

Am intrat în Marea Neagră... dar nu și la apă! Semnalele furtunioase pe care le așteptam dinspre (Galaxia) Krypton se diluaseră, în (restaurantul) „Marea Neagră“, într-o suavă muzică de café-concert.

Începutul programului de bar, la ora 23, este marcat de apariția unor valuri înalte (de peste 1,70 m) a căror unduire reprezinta o garanție pentru calitatea „Magic Show“-ului.

Cu dezinvoltură și aplomb (în 4 limbi de circulație internațională) actrița Corina Voicu, de la Compania de comedie ARCA, se instalează la timonă.

Apoi, respirația mea suferă... se taie... la numărul de echilibristică prezentat de Duo Albă,

cuplul ce se impune prin profesionalism.

Din nefericire, sunetul reglat neglijent (eufemistic vorbind), dă de furcă, în special, soliștilor. Logic, în aceste condiții experiența are un rol hotărîtor. Astfel, Anastasia Lazarie, Gheorghe Gheorghiu și naîstul Constantin Văduva (acompaniat de formația Krypton) lasă spectatorilor o bună impresie. Soții Mariana și Camil Popa, deși au în repertoriu melodii cu priză la public (grecesti), sint copleșiți de „neinspirată“ sonorizare. Nereuind să treacă peste școală Legii fondului funciar, Mihai Constantinescu și (ne) amintesc de „casa din deal“; deși veche această

„proprietate“, încă (! ! !) mai place.

Umorul de calitate al grupului Voia (Gabriel Radu, Serban Drăgușanu, Adrian Vișinescu și Adrian Fetecău) este bine „implementat“ în realitate. (Am reținut propunerea de modificare a înimii naționale: Descurca-te, române!).

Fiecare apariție a trupei de balet Feeric Fantasy constituie o surpriză, la aceasta contrubind, în primul rînd, coregrafia inspirată realizată de Cristian Constantinescu, costumele bine alese (modelele apartinând tot coregrafului) și melodiiile propuse ca temă.

Categoric, programul de bar oferit la restaurantul „Marea Neagră“ din Mamaia, nu poate

place amatorilor de vulg și de kitsch-uri. În final, kryptoni vă invită la un atractiv program cu muzică de dans (da, ată citit bine).

Restaurântul „Marea Neagră“ aparține firmei Cristina Ingrid S.A., iar patron este, profesorul de muzică, Emilian Serban. Firma și-a propus să ofere consumatorilor o servire bună, o gamă variată de produse și un program artistic reușit. Intrarea costă 200 de lei, programul începe la ora 22 și... o știre de ultimă oră furnizată chiar de prezentatoarea Corina Voicu: în curînd îl veți putea vedea în „Marea Neagră“ și pe Cătălin Crișan.

DE TOATE de toate DE TOATE de toate

DAVID LEE ROTH

Story

Si-a făcut apariția în această lume pe 10 octombrie 1955 în Bloomington, Indiana. Iși va începe al 18-lea an din viață cu RED BALL, primul său grup cunoscut și ițemiat în Pasadena, California.

In acest început al anilor '70, universul californian se pregătea să devină un paradis luxuriant pentru muzicienii americanii și englezi.

In 1973, Los Angeles este locul unde există cele mai bogate Rock-star-urj de pe planetă, fetele cele mai seducătoare, toatele cele mai delirante.

David nu este încă bogat, dar se va acomoda repede cu acest mod de viață. Iar în ziua în care-l vor întîlni pe acest personaj dotat cu o energie suaponească și cu un umor zgomot, frații Van Halen se vor întreba pe buna dreptate ce-i cu acest yint arzător care a inundat locul. Vor avea însă timp să-si dea seama despre ce este vorba, mai tîrziu. Pentru moment însă îl recrutează pe Michael Anthony la bass, se autoîntitulează MAMMOTH și încep să învețe ce-l îlă grup rock prin cluburile din regiune.

Doi ani mai tîrziu, în 1975, își schimbă numele în RAT SALADE și apoi în sfîrșit în VAN HALEN. In acest moment au deja cîteva sute de concerte la activ.

David este în continuare un furnizor de „poze“ pe care le creează inspirindu-se din primele sale influențe muzicale. Viitora sa ascensiune cu Eddie, tehnicianul timid dar debordant de Hard Rock și sortit să aibă o mare influență asupra lui, va avea de ce să surprindă.

Acest antagonism de stiluri și personalități va fi formula secretă a unei alchimii explosive, dar și cauza sfîrșitului ei.

VAN HALEN cîstigă fani, printre ei UFO și Carlos Santana. El atrag mai ales atenția dominilor Stanley și Simmons care fac cel mai frumos gest din viața lor, oferindu-le posibilitatea realizării gratuite a unei machete. 13 titluri și ci-

teva săptămîni le sunt necesare pentru a realiza „Van Halen“, primul album realizat cu Ted Templeman și în mod sigur cel mai bun al grupului. Genul de disc care face vîlvă și relevă personalitatea.

1978 și VAN HALEN anunță o schimbare radicală în maniera de concepere a Hard Rock-ului.

Purtat de valul succesului neașteptat și imediat, VAN HALEN intră în circuitul turneelor-gigant.

Celebritatea formației crește cu fiecare turneu și cu fiecare disc, acestea din urmă din ce în ce mai bune și mai surprinzătoare. Noul star al chitarăi se numește Eddie Van Halen.

Dar foarte repede, VAN HALEN vor întîlni sub lumina reflectoarelor un tip strălucitor care ori este admirat ori tratat drept clown. În fiecare seară, David Lee Roth măsoară scenă de la un capăt la altul, pozează, își adjudecă o mare parte din spectacol, face ca totul să aibă aspectul unei sărbători Hollywood-iene.

Puțin cîte puțin, notorietatea solistului său începe să-l deranjeze pe Eddie, mai ales că Dave nu se mulțumește să facă numai pe echilibristul. El vine cu idei muzicale radical diferite de cele ale celorlăți membri ai trupei. Mai mult decît atât, vrea să le și impună.

Foarte controversatul (dar superbul) „Diver Down“ pune în evidență experiențe ale lui inedite ale grupului funky/soul, toate provenind din rădăcinile muzicale ale lui Roth.

Eddie chiar le declară jurnalistilor că urăște anumite piese de pe disc, deși acestea fusese prea premiate cu platini în U.S.A.. „Prezența lui David este absolut inutilă alături de direcția muzicală a grupului; pe el nu-l interesează decît pie-

tele pe care poate să danseze.“ Compus încă din 1982, „Jump“ se va potenciă doîn ani de refuzul lui David de a îl introduce pe disc. Dacă „1984“ va da o nouă dimensiune succesorului lui VAN HALEN, el va marca și sfîrșitul colaborării dintre Eddie și David.

Într-o dintr-un turneu triumfal și epuizant, Eddie avea nevoie să-si tragă sufletul și să-si reconsideră direcția muzicală. Următorul album trebuie să fie fără greșelă.

Un an fără să cînte ar fi putut mulțumi pe solistul unui DEFF LEPPARD. Dar Dave este infiocat. El nu este un simplu cintăret de muzică rock. Nu poate să stea locului. Se amestecă în show-business-ul american, învăță tot felul de lucruri noi, își reasculă discurile Motown favorite, se pasionează după comedii muzicale, face excursii în jungla Noii Guinei de unde se întoarce cu idei generatoare de muzică (LP-ul „Crazzy From The Heat“ și „Just A Gigolo“), vrea să producă un film. Din fericire delirantul scenariu al acestuia va rămîne în fază de proiect.

In 1986 se pare că David n-a făcut prea bine despărțindu-se de VAN HALEN, care acum bintuje topurile americane cu „5150“ și Sammy Hagar.

Dar mereu neîntîlesul David Lee Roth își va face din nou apariția, foarte curind, insotit de un nou grup din care fac parte Greg Bissonette (tobe), Billy Sheehan (bass) și mai ales Steve Vai, un mic miracol, marcat pe viață de scurta treacere pe la Frank Zappa, Look-ul lui Roth și Vai, energia lor comună și inclinația lor spre muzica „colorată“ aproape că se confundă, astfel că „Eat 'Em And Smile“, primul fruct al colaborării lor îl atribuie lui David titlul de învingător în inutilul meci de la distanță dintre el și Eddie.

Mult mai produs și mai controlat, „Skyscraper“ arată un David Lee Roth escaladând triumfator un versant abrupt, dar

și un grup care se destramă.

Pleacă Billy Sheehan și Greg Bissonette și mai ales pleacă Steve Vai, ademenit de milioanele impresionante pe care îl le oferă un alt David, cel de la WHITESNAKE.

Să acum, ca și după plecarea de la VAN HALEN, se va specula mult pe baza incapacității sale de a „aduna“ un grup durabil. Unii nu sint prea deparata de a afirma că s-a terminat cu el.

Dave nu are însă prea mult timp pentru întrebări existențiale; își imparte timpul între vacanțe și „explorator“ și redință confortabilă din Pasădenă.

Să cind lumea se aștepta mai puțin, vocea lui Dave se audă din nou, ca un preludiu la nouă său album „A Little Ain't

Enough“. Nu își-a pierdut nimic din elovență sa naturală și are, ca și mai înainte, o grămadă de bancuri de spus. Dar, mai mult decît un om amuzant, trebuie să vezi în Dave un mare profesionist al spectacolului, singurul care joacă jocul showbiz-ului, ocupindu-se în același timp de cocktail-uri, fete frumoase, mașini mari, rămâind totuși simplu și uman, păstrându-și zimbetul pe buze, în timp ce atâtă „star“-uri se pling de notorietatea lor și de imaginea care li s-a construit.

Dacă există vreunul care să se acomodeze cu o imagine care îl se potrivește perfect, atunci acesta este David Lee Roth. Deși nu i-a fost deloc ușor...

Din nou în actualitate

Reîntoarcerea lui David Lee Roth este un eveniment care trebuie sărbătorit. Sint de la doi ani de cînd silueta sa sportivă nă mai bintuit pe culoarele rock-ului. Doi ani în care „Diamond Dave“ nă prea avut timp să se plăcăscă. După o vacanță foarte activă și început luncrat la noul său album, al cărui titlu rezumă în cîteva cuvinte întregă filozofie a acestui incredibil personaj: „A Little Ain't Enough!“.

Iată în continuare un interviu publicat cu această ocazie în revista „Hard Force“.

— Ce poți să-mi spui despre noul tău disc?

— Cred că de data astă am colaborat cu mai multe persoane deodată în contradicție cu modul meu de lucru precedent, adică cu un singur chitarist. Primele bucăți pe care le-am scris au fost scrise cu Robbie Nevil. Ai putea crede că Robbie nu e capabil să facă mare lucru în rock — dar dovedă există. A fost riscant.

Asta, înseamnă de fapt să lucrezi ca și de orchestra și să fii capabil să alegi persoana care-ți poate fi utilă, capabil să găsești perla rară și să descoperi la ea acel „mic ceva“ care o face excepțională.

După ce l-am auzit pe Robbie cînd, i-am spus: „Muzica ta este minunată, acum trebuie să o condimentezi puțin“.

— Care-ai fost ceilalți colaboratori ai tăi?

— Robbie este singurul nume care ar putea să-ți spună ceva. Mai este un tip, pe care-l cheamă Preston Sturgess, care a contribuit la „Sensible Shoes“ și „Hammerhead Shark“ care tocmai și-a încheiat cariera de inginer de reactoare pe un submarin nuclear al U.S. Navy.

L-am întîlnit pe Preston Sturgess de cel puțin 6 ori fără să știu că avea inclinații muzicale. Vorbeam fără încetare despre filmul „In urmărirea lui octombrie rosu“. Si într-o zi mi-a spus: „Stii, eu cînt puțin la chitară“. Am ascultat una dintre casetele sale și întrădevăr, cîntă foarte puțin la chitară! Dar de ajuns. Din această bărcuță a crescut marea navă.

— De ce l-ai ales pe Bob

Rock ca producător? Ai avut vreun motiv special?

— Eu nu-l cunoașteam pe Bob Rock decât prin intermediul discurilor pe care le-a produs. Cea ce mă frapă este capacitatea lui de a capta spontaneitatea unui artist sau a unui grup în stadiu brut, și de a o reproducă intactă (este cazul formației THE CULT care sună incredibil de natural și live) sau de a crea muzicii un ambalaj sonor rafinat cu ajutorul efectelor Hi-Fi, al sunetelor prelucrate și al producției unor spectacole „mărete“, aşa cum a făcut

— Eddie chiar le declară jurnalistilor că urăște anumite piese de pe disc, deși acestea fusese prea premiate cu platini în U.S.A.. „Prezența lui David este absolut inutilă alături de direcția muzicală a grupului; pe el nu-l interesează decît pie-

repetiții săn vedete care știu că cine să se culce și pentru ce, iar cei care asistă pretind a fi angajații cite unei mari case de discuri; tot ceea ce fac este privit cu lupa și eu nu pot să creeze într-un asemenea context. Eu prefer să fac ca ZZ Top. Cind am treabă, o tai cu exteriorul.

Ador să cint pe scenă, restul nu este decât o pierdere de vreme. Scena reprezintă totul pentru mine. Cind trebuie să părăsească scena pentru cîțiva ani mă doare inima, dar în același timp îmi cunosc limitele. Știu că sint pind — chiar și în viață privată. Cind mă plimb cu prietenii mea, știu sigur că cineva mă va aborda și astfel viața mea va fi iar în actualitate. Or, eu sint un actor înăscut. Și dacă sint că cineva mă privește, încep să mă rup în figuri (risete). Este o pornei mult mai puternică decît mine și nu pot să o controliez.

De-aia cind lucrez am nevoie de linște în jur.

— Vrei cu adevărat să ai un grup? Ești în căutarea unui chitarist de talie lui Eddie Van Halen sau Steve Vai? Sau vei să te descurci singur, fără ajutorul unui grup constant?

— Muzica este la fel cu fotbalul profesionist. Contactul cu ceilalți îmi dă o energie pe care eu o folosesc. Eu nu sint Michael Jackson, piesele mele conțin solo-uri de chitară, deci vreau un chitarist adevărat. Eu știu exact ce vreau de la el și pentru a cere tot ce vreau de la un chitarist anume trebuie să am foarte multă autoritate.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare...

— Nu este același lucru la fiecare album. Pentru moment sint artist solo și îmi place întrădevăr să colaborez cu alte persoane. Dar în funcție de o reunire cu VAN HALEN, această situație nu va rămîne permanentă.

— Ai spus „în funcție de o reunire cu VAN HALEN“ — 8

cuvinte care îți au scăpat și nu din întîmplare. Au existat astfel de zvonuri, se spunea că tu îl-ai fi propus asta lui Eddie. Aș putea avea un răspuns definitiv, da sau nu? Nu măș mulțumi

cu o ambiguitate.

— N-ăs putea să flu mai puțin ambiguu în ceea ce privește acest subiect. Există multă oameni care s-au adaptat la fințina VAN HALEN — majoritatea n-ău fost decât baloane de săpun. Voi avea mereu același respect și un loc rezervat în inima mea pentru bătrînul VAN HALEN pe care l-am cunoscut și l-am adorat.

Eu voi fi alături la o eventuală reunire. N-ăs decit să le transmită?

— Sigur nu mai ai nimic de adăugat?

— N-am mai vorbit cu nici unul dintre membrii grupului de aproape 6 ani. Deci, cine știe?

— Presf și anumite persoane din public îți-au creat o imagine de clown. Ce crezi despre asta?

— Clownul este personajul cel mai iubit și mai celebru din circ. Și ști de ce? Pentru că nici un clown nu e trist deși nu

este niciodată cu adevărat vesel. Și este o mare diferență între a fi clown și a face pe clown-ul. Oricum, puțin îmi pasă pentru că intotdeauna rîde mai bine cînd rîde la urmă.

— Care-ii sint proiectele de turneu?

— „Ostilitățile“ vor începe în februarie și vom începe pentru prima oară cu Europa. Avem, de asemenei intenția de a ne produce în U.R.S.S., în Orient și în America de Sud.

— În încheiere o întrebare foarte simplă! Cum definești tu sensul vieții?

— Să mergi înainte. Să-ți las capul să te conducă. Mai bine să cazi în cap decit să mori pentru că te-ai contorsionat prea tare.

Traducere și adaptare după „Hard Force“
ANCA LUPES

A-Z OF HEAVY METAL THRASH AND HARD ROCK

FREE. Grup britanic născut în 1968 care în numai doi ani a atins cota celebrității. A apărut din noianul de trupe care abordau blues-ul britanic. Inițial erau Paul Kossoff (chitară), a decedat în 1976 în urma unui atac de cord produs după mai mulți ani de consum de droguri, Paul Rodgers (solist vocal), Andy Fraser (bas) și Simon Kirke (tobe). Primele două albume au prins parte de mijloc a topurilor: „Tons Of Sobs” (1969) și „Free” (1969), iar la al treilea le-a adus consacrarea internațională, datorită, în primul rând superhitului „All Right Now” (pe L.P.-ul „Fire And Water” din 1970). Atunci, locul 4 în State și 2 în Marea Britanie. Kossoff a fost declarat de mai mulți specialisti drept cel mai valoros chitarist de blues al lumii. În 1971 s-au despărțit temporar, iar în 1972 au revenit. Înaintea despărțirii au înregistrat albumul „Highway” (1970) iar după „Free At Last” (1972) și „Heartbreak-

ker” în 1973, Kossoff și Fraser au plecat din nou fiind înlocuți de basistul japonez Tetsu și John „Rabbit” Bundrick la keyboards. Kossoff a mai încercat o dată să reia activitatea, dar n-a mers, astăzi că a fost cooptat și Wendell Richardson de la Osibisa. Fraser n-a făcut mare lucru cu Andy Fraser Band și apoi cu Sharks. Tetsu a ajuns în trupa lui Rod Stewart, The Faces, iar „Rabbit” a acompaniat The Who în cîteva turnee. Rodgers și Kirk au constituit Bad Company. Alte piese de top (numai britanic): „My Brother Jake” (1971 pe 4), „Little Bit Of Love” (pe 13 în 1972), „Wishing Well” (pe 7 în 1973) și iar „All Right Now” (pe 15 în 1973) care a revenit în topuri și în 1991.

GEORDIE. Nu întâmplător apare acest nume aici. Solistul vocal Brian Johnson fiind actualul vocalist de la AC/DC. Grupul britanic provine din Newcastle și a repurtat o serie de succese la începutul anilor '70 activind puțin în umbra celor de la Slade, reprezentanți ai pop-rockului european. În 1982 au încercat să revină cu versiunea proprie a lui „Nutbush City Limits” care n-a avut o soartă prea fericită. Colegiul lui Brian Johnson erau Vic Malcolm (chitară), Tom Hill (bas) și Brian Gibson (tobe). Alte albume: Hope You Like It (1972), Don't Be Fooled By The Name (1973) și Save The World (1974).

GANG GREEN. Chris Doherty (vocal, chitară) și-a condus trupa din Boston timp de 9 ani printre-o serie de spectacole soante, dar de succes. Au înregistrat o versiune a hit-ului „Living Loving Maid” (Led Zeppelin) și n-a sunat rău. Au lăsat cu Warren Island Symphony Orchestra la melodia „Ballad” inclusă pe albumul „Older... Budweiser”. Influențele cele mai variate se resimt pe

FREE

albumul din 1990, „Can't Live Without It”.

GIRLSCHOOL. Grupul feminin londonez a dat mari speranțe fetelor la începutul deceniului trecut făcându-le să credă că și ele pot fi dure pe scenă. Trupa iuă fiind la scoala unde erau colegi Kim McAuliffe (solistă și chitaristă) și basista DiEnid Williams cu numele inițial de Painted Lady. Au devenit Girlschool cind au apărut Kelly Johnson (chitară, voce) și baterista Denise DuFort. Au impresionat mulți impresari și astfel au obținut contract cu firma Bronze concertind în deschidere cu colegii de la Motörhead.

Ambele grupuri au avut o picătă de Top 5 în Marea Britanie (în 1980) cind au înregistrat în comun o piesă veche, „Please Don't Touch”. Vic Maile a produs albumul „Demolition” (1980) și „Hit And Run” (1981), iar Nigel Gray a lucrat cu ele la „Screaming Blue Murder” din 1982. Gil Weston a înlocuit-o pe Williams la bas și voce, dar și alte schimbări s-au produs de-a lungul anilor care au diluat mu-

zica grupului.
GUN. Cvintet scoțian care a fost primit cu mare satisfacție de presa britanică la primul album, „Taking On The World” pentru că reunea orientari AC/DC, Def Leppard și Bruce Springsteen, Prince, Simple Minds și chiar Beatles. Cam astă a declarat și solistul Mark Rankin revistei „Hot Metal”. Aparițiile „live” au consistență și merită atenție.

GIRLSCHOOL

MUZICA SE FURĂ (IV)

PREȚUL PERICOLULUI

Bani, bani, bani! Pentru fanii unui grup, pasiunea nu are preț. Între cumpărarea sentimentală a unui Led Zep japanez cu 700 de franci și aceea a unui super-fals disc de aur... rechinii au toate posibilitățile de a stocarea bani de la cumpărătorul prea credul. Ca să nu mai vorbim de faptul că rareitatea care face valoarea piratului nu e de cele mai multe ori deosebită sau iluzie...

Nu există un indiciu de preț sigur în materie de pirat. Totul depinde în cele din urmă de tipul de furnizor căruia i te poți adresa. Fără nici o îndoială, pirat este un document rar și, vorba dictorului „ceea ce e rar, e scump”. În plus, el se adresează unei clientele de fani, care nu se uită la pret atunci cind e vorba de grupul adulat; ceea ce lasă cimp liber de manifestare speculantilor. Pe parcursul anchetei noastre am mai precizat că piratul este fără îndoială, „cel mai ușor de vindut și aceasta, în intervale foarte scurte de timp, care pot uneori să se limiteze la numai cîteva zile”. Atunci cind îți place ceva nu mai stai să numeri, nu-i așa?

Are loc astfel o selectare a clientelei, normală de altfel și

nu neapărat elitistă. Criteriile care intră în discuție sunt: proveniența documentului, evenimentul pe care îl ilustrează, titrul anunțat, popularitatea grupului sau a artistului. Acum zece ani se poatea întîlni prețuri foarte variabile. Acum nu se mai poate vorbi de aşa ceva. Într-o vreme, casețele de 60 de minute costau 60 de franci, iar cele de o oră și jumătate, 90 de franci. În ceea ce privește discurile de vinil, produse în mod curent în SUA, prețurile sunt mult mai mari. De pildă, un dublu album „live” cu Mick Jagger și Joe Satriani a ajuns la 1 500 și chiar 2 000 de franci.

Unită pirat își anunță titrul: „editat în 800 de exemplare”. Dar, de cele mai multe ori în circulație se află de 20 de ori mai multe. Cine poate crede că un producător de „pirat” se poate limita la un număr mic de exemplare?

Discurile compact afișează tarife destul de stabilă: 250 de franci — un album simplu și 500 franci — unul dublu, prețurile fluctuant moderat în funcție de origine și furnizori. Trebuie subliniat faptul că, pe acest suport cu calitate sonore ireproșabilă, piratii nu au scrupule să imprime concerte „live” și alte documente care, ele insă, lasă mult de dorit.

De multe ori este vorba de o simplă înregistrare de pe un disc de vinil. Paraziți, pierderi de viteză, pauze și tot felul de defecte de înregistrare pe platini. Piese rare și prețioase se detasează de rest, mai ales cind este vorba despre CD-uri proveniente din Japonia. Printre ele, putem cita un dublu Led Zep-

elin la 700 de franci, un METALLICA excelent, din turneul „And Justice For All”, la 800 franci și o selecție de piese inedite (10 titluri) ale grupului MÖTLEY CRUE, la 1 500 de franci.

Iată sănătatea și înregistrările promotionale „live” destinate circulației între retelele oficiale de înregistrare și posturile de radio care le difuzează sub autorizație.

Iată această rețea, a interceptorilor „promo” s-a dezvoltat pretutindeni în anii '80, fapt

care a determinat scăderea cererii, pentru adevărații pirati. Publicul hard pare să fie mai puțin sensibil, în ciuda scăderii prețurilor și a calității excepționale a unor documente. Acum doi sau trei ani, mai puteai întîlni tarife de 1 500 de franci în SUA sau de 2 000 franci în Franță. În momentul de față însă, poti cumpăra fără probleme un triplu liver al lui AEROSMITH cu 600 sau 700 de franci sau al lui JOURNEY și Billy Idol cu 400 sau 500 de franci.

În sfîrșit, pentru a încheia capitolul prețurilor, trebuie să știi că există un real tracțiune al discurilor de aur. Trebuie distinse „veritabilele” de „falsuri”. Prima categorie poate costa de la 2 000 de franci (Billy Idol) pînă la 4 000 de franci, un AEROSMITH („Permanent vacation”).

În fine, starurile ating virfurile de necrezut. Un ROLLING STONES (periodea „Gimme Shelter”) se poate vinde cu 15 000 franci, un Hendrix cu 100 000 de franci, iar un BEATLES, cu 200 000 de franci.

Punerea lor în circulație nu se face decât cu prilejul licitațiilor, în condiții extrem de precise și în deplină legalitate. Și totuși, există și discuri de aur false. Circulă în număr mic (pentru ca afacerea să pară credibilă) și prețul lor este destul de piperat. Așadar, atenție!

Traducere și adaptare de EMMA POPA

Jack Russell, (GREAT WHITE) :

„E zero! Tipii care comercializează aceste discuri-pirat, îi fură pe fani, ne fură și pe noi! Cumpărătorii plătesc adesea foarte scump un produs de calitate mediocru. Există în circulație înregistrări pirat realment execrabile, care, dău o imagine falsă asupra grupurilor. Nu putem permite circulația acestora atât vreme cât noi petrecem luni de zile în studiourile pentru a finisa sunetul grupului. E un atentat la munca noastră. Este fură calificat și, din acest punct de vedere nu există și nu vor exista „fani”. NICIODATĂ!”.

răspindem dacă suntem în stare

Andrei Partos

DOREL PETRE (Sibiu). Despre Holograf am scris mult la vremea respectivă. Chiar eram acuzat că exagerez. Nu are rost să-ti indic material bibliografic pentru că de atunci s-au schimbat multe. Am promis un interviu la primul eveniment important din viața grupului. Cu fotograficea nu te-ai descurcat. Chiar să-l fi văzut pe Iuliu Merca la Holograf? Un dictionar al pop-rock-ului românesc este mai mult decât necesar. Am convingerea că se va face.

CIPRIAN RIMNICEANU (Buzău). „Rubrica filmelor de video să se ocupe mai mult de filme psihologice“. Pentru oferă unor materiale multumesc, dar să ceri „sume“ fără să stiu dacă articolul poate fi publicat... După cum vezi unii sunt chiar supărați că scriem prea mult despre străini și despre rock iar tu îmi oferi reviste rock (contra cost) pentru că ai constatat că nu prea am! Cronicile de disc ar fi binevenite. Dacă le-ai ascultat.

MARIUS BOGDAN (Brașov). Cele 24 de texte trimise dovedesc că mai sunt oameni care pun pasiunea de primul plan. Catalogul la care te referi nu-l am. Voi incerca să-ti expediez măcar o parte dintre numerele „ratate“. Tot e bine că ai reușit să-ti faci abonament dină la finele anului.

CAMELIA STANCIU (București). Topul se difuzează în cadrul emisiunii „V.N.D.“, dar nu la oră anume. O săptămână secțiunea pop, iar cealaltă, rock. După cum ai văzut sursele pentru „A-Z“ au fost orecizate în repetate rânduri. Dacă acolo e gresit, atunci aşa apare și la noi. Clasamentele la tenis, anual? Colegiile de la sport, sper să fie de acord. Ziggy este fiul regretătorului Bob Marley. David Lee Roth cintă pe cont propriu iar vocalist la Van Halen este Sammy Hagar. Si cu David Lee am pregătit un interviu (publicat în presa de specialitate).

ALEXANDRU MOLDOVAN (Zalău). Pentru primele 10 numere va trebui să mai asteptă pentru că iată, sunt mulți cei care ne descoperă abia acum. Despre Paul Csuci sper să-ti

pot da informații din sursă directă. Il aștept la București și atunci vom vorbi și despre evoluția grupului Compact C.

LUCIAN CREMENEANU, (Beius). Ar fi bine dacă ne-ai comunica unde ai achitat 800 de lei și 9 \$ pentru concert! Oricum o cronică personală mă va bucura. Facem mai multe și le comparăm, cum am mai spus.

MONICA TOPALĂ ARDELEAN (Oradea). Dacă publicăm discografia lui Michael Jackson va mai fi nevoie să o trimitem acasă la tine?

GIANY BĂLAN (București). Pe dublul album al Madonnei figurează doar hit-uri vechi plus „Rescue Me“ și „Justify My Love“. Piese de pe „MCMXC A.D.“, apărut în 1990 sub semnătura Enigma: The Voice Of Enigma. Principles Of Lust-Sadness, Find Love Sadness (prise), Callas Went Away, Mea Culpa, The Voice And The Snake. Knockin On Forbidden Doors. Back To The Rivers Of Belief-Way To Eternity. Hallelujah Rivers Of Belief.

CĂTĂLIN TACHE (Sinaia). Dintre sugestile tale o parte sunt realizabile. Lista tuturor agențiilor de impresariat din țară ne-ar bucura să o avem. Lansez acum o strigare către cei în cauză să-si dea telefونul, adresa etc. Nu și supără, dar trimisul acasă al revistelor 1-am făcut, cind am putut, personal sau ajutat de colegii care scriu! Ar trebui să facă alte persoane care deocamdată nu există. Dacă ai răbdare se rezolvă. „TOP Sexy“ de la tine: 1. Dana Bartizer, 2. Mădălina Manole, 3. Anca Turcașiu, 4. Oana Sirbu, 5. Loredana Groza. Dacă ai citit numerele anterioare, cum afirmi, ai fi aflat motivele pentru care „Metronom“ se află în vacanță. Crede că va mai fi o vreme, cam pînă la toamnă. Tot lunar va apărea, dar probabil cu alt preț. Mai și temp să intrăm în amanunte. Din Societatea Metronom fac parte artiști liber profesioniști din domeniile rock, pop, folk și disc-jockey. Are funcție de sindicat profesional

căutind pentru moment formula ideală de existență și sediu. Interviuri cu soliști, compozitori, membri ai unor formații au fost și vor fi mereu. Nu-i ușor să-i prini pe toți. Datele despre grupul Cobra le păstrează pînă cind îmi trimiți și o fotografie. Rețin finalul scrierii: „Cobra nu va cinta niciodată la nunți sau în circumi. Cintăm rock de dragul muzicii și nu ne pătăm demnitatea!“ Afirmația se pretează la comentarii și poti fi sigur că nu vor înțiriza.

STEFAN C. (Sighișoara). Topul de L.P.-uri din „Billboard“ integral? Adică 200 de titluri? Cam 20, plus cele mai importante intrări și ascensiuni mai merg, dar... Topurile noastre sunt separate pe categorii, să că te rog să tii cont de „grila“ noastră. Mulțumesc pentru incurajări.

CRISTINA ULIU (Drobeta Tr. Severin). Am primit datele despre N.K.O.T.B. și textul. Mă bucur că emisiunea a început să-ti placă și mă mir că n-ai aflat despre gratuitatea dedicărilor. O dată ce vreau 400-500 se fac prin telefon!

IULIAN IRIMINA (Sibiu). Felicitări pentru examen! Observațiile tale legate de „A-Z“ ar fi valabile dacă n-am fi prezentat de la bun început că e vorba de un simplu îndrumător realizat cu sprînjinul a două publicații (australiană și americană) care au abordat subiectul. Am mai scris că vom completa dicționarul cu date pe care le așteptăm. Oferta muzicală din sferă thrash este OK. Cind începem? O listă cu titluri ar facilita operațunea. Topul tău va figura la rubrica specializată într-o ediție viitoare. Mari veți avea rock-ului (de orice gen) vor beneficia de spații ca și pînă acum.

BERTHA și NELLY BEJENARU (Suceava). Textele sunt luate din reviste, de la citorii care ne scriu, de pe coperti de disc. În nici un caz n-am stat să verific dacă există o coincidență perfectă cu ceea ce se cintă! N-ar fi mai bine să ne trimitem voi texte corect scrise odată ce depistăm greșelile? Era să uit, mai apar și greșeli de tipar...

INTERMEDIEM PRIETENII

ULIU CRISTINA, pentru prieten — Cristina (str. Prahova nr. 92, bl. M 2, sc. 5, ap. 12, Turnu Severin / 1500, jud. Mehedinți). Are 14 ani, 1,55 m., 45 de kg., este bruneță cu ochi căprui, este născută în zodia Peștilor și dorește să-si găsească un prieten cu care să corespundă. Pot să-i scrie și fetele. Cristina așteaptă cu inima deschisă scrierile.

COTETI NICOLAE CĂTĂLIN (B-dul 30 Decembrie nr. 12, bl. L 22 ap. 14, Iași / 6600): Înregistreză, pentru cei care doresc, muzică (de pe COMPACT DISC) pop și rock, mai puțin muzică disco. **DAN DANIEL** (str. Soveja nr. 110, bl. 36 A, sc. A, ap. 9, Constanța / 8700): Dorește să facă un sondaj în rîndul rock-erilor și al rock-erilor. Cei interesați săi rugă să-i scrie specificat al cui fan este, să alcătuiască un top al anului 1990 și să-si scrie corect și citește numele și adresa pentru a își răspunde. **COTRAU MARIAN** (str. Crișului nr. 16, loc. Salonta / 3650, jud. Bihor): Printre preferințele sale (publicate în numărul 25 al revistei) a apărut și Oana Sirbu, despre care deține date importante. Deci, cei care vor să stie mai multe despre Oana Sirbu se pot adresa lui Marian. El nu a renunțat nici la ideea de a cumpăra postere cu: Sam Brown, Maria McKee, Sheena Easton, Richard Gere, Abba, Bee Gees. Este interesant, de asemenea, de a obține textele melodii interpretate de Sam Brown, Maria McKee și Sheena Easton. **CĂTĂNA CLAUDIA** (str. Livezilor nr. 24 Deva / 2700, jud. Hunedoara): Se numără printre fanii formației Skid Row și ar vrea să stie dacă s-a înființat vreun Fan-Club „Skid Row“ pentru a putea să se inscrie. **BEJENARIU BERTHA** și **NELLY** (str. Ana Ipătescu nr. 13, bl. UJCM, sc. A, ap. 11, Suceava / 5800): Doresc să corespundă pe teme muzicale (pop și hard-rock) și fotbal. Printre preferințele lor se inscriu: AC/DC, Scorpions, Depeche Mode, NKOTB, Europe, ROȘ FILIP (str. Industriei nr. 10, bl. B 4, ap. 57, Brăila / 6100). S-ar bucura foarte mult dacă ar reuși să corespundă cu cei care îndrăgesc genul heavy-metal și, mai ales, formațile: AC/DC, Motley Crue, Deep Purple,

Skid Row, Scorpions, Doro, MIHAI și DIANA, nu-și dezvăluie numele de familie, (str. Pridvorului 19, bl. 20, ap. 25, sect. 4, București). Dorește să înființeze un Fan-Club Julio Iglesias. **DANIEL BĂLTATU** (str. Ciurchi nr. 117 C, bl. S 7, et. 4, ap. 4, Iași / 6600, tel. 981 / 71743). Intenționează să înființeze un Fan-Club Anca Turcașiu sau Loredana Groza. **DRAGOȘ DIACONU** (str. Aleea Teilor nr. 11, bl. 11, ap. 15, Botoșani / 3800): Vrea să corespundă cu cei care îndrăgesc muzica usoară și în special cu fanii lui Gabriel Cotabîfă. Este amator de schimburi de partitura și texte muzicale. **PETRICĂ MANUELA** (str. Cismelei nr. 3, bl. 8 E, sc. A, ap. 27, Constanța / 8700): Este elevă în clasa a X-a la liceul „G. Călinescu“ din Constanța și doară să obțină un poster cu Gabriel Cotabîfă și să devină membră a Fan-Clubului Cotabîfă. **PETRE DOREL** (nu ne comunică adresa), dar ar vrea să intre în posesia programului emisiunilor postului BBC World Service. **CONDEA ANDREI** (loc. Birsa nr. 97, cod 2826, jud. Arad): „Sunt un timid fără sanse reale de săcăpare. Singurătatea mă învaliuie adeseori și e groaznic să dorești să trăiesc din plin, să ai prieteni, să iubești și, în realitate, să nu ai parte de nici una dintre acestea“. Are 23 de ani și ar dori să corespundă cu fețe (numai cu fețe) cărora le place muzica usoară, hard-rock-ul, sportul, literatura. Ar dori ca una din trei temele corespondenței să fie prietenia și, de ce nu, dragostea. **BUCUR CĂTĂLINA** (str. Aleea Zvorăște nr. 3, bl. A 42, sc. C, ap. 40, sect. 6, București / 77478): Are 19 ani, are un idol (Tom Cruise) și face tot ceea ce este posibil pentru a obține cît mai multă date despre el. Vrea casete cu filme sale, poze, afișe, poster. **BOGDAN FLOREA** (str. 21 Decembrie, Cugir / 2566, Alba): Are 15 ani. Iubește muzica, stilul de dans „Vogue“. La vîrstă de 7 ani alcătuia în fiecare sămbătă un top, pe care l-a numit „My Top 20“. Ar vrea să corespundă cu tineri de vîrstă lui cărora le place R.E.M., Seal, Madonna, Janet Jackson, Banderas, Roxette.

O.D.

EUROPE — c/o Europe Fanclub, Box 22036, 10422 Stockholm/Sweden

EURYTHMICS — c/o BCA, Osterstr. 116, Hamburg 20

FANCY — c/o Metronome Records, Glockengiele Berwall 3, 2000 Hamburg 1

JOHN FARNHAM — c/o John Farnham Fanclub, P.O. Box 6500, St. Kilda Road Central, Melbourne 3004/Australien

FINE YOUNG CANNIBALS — c/o Metronome Records, Glockengiele Berwall 3, 2000 Hamburg 1

JODIE FOSTER — c/o Joe Funicello, International Creative Management, 8839 Beverly Blvd., Los Angeles, Ca. 90048/USA

FAITH NO MORE — c/o Slash/Reprise Records 75 Rockefeller Plaza New York, NY 10019

SAMANTHA FOX — c/o Samantha Fox Fanclub, P.O. Box 159, Colchester CO 3 5RD, England

FASTER PUSSYCAT — 9000 West Sunset Blvd. Los Angeles, CA 90069

LITA FORD — c/o RCA Records 1133 Ave of the Americas New York, NY 10036

PETER GABRIEL — c/o Virgin, Herzogstr. 64, 8000 München 40

GARY MOORE BAND — c/o Virgin, Herzogstr. 64, 8000 München 40

GUNS N'ROSES — P.O. Box 67279 Los Angeles, CA 90067

RICHARD MARX — c/o EMI Electrola, Maarweg 149, 5000 Köln 41

GEORGE MICHAEL — c/o CBS, 17-19 Soho Square, London W 1 England

MOTORHEAD — c/o GWR Records, 15 Great Western Road, London W 10 9RJ/England

VANESSA PARADIS — c/o Polydor, 2 Rue Cavalotti, 75018 Paris/Frankreich

PRINCE — c/o Cavallo, Rufalo and Fargnoli-Management, 11340 West Olympic Blvd, Suite 357, West Los Angeles, Ca. 90064/USA

London W 9 3NW England

GIANNA NANNINI — c/o Metronome Records, Glockengiele Berwall 3, 2000 Hamburg 1

NEW KIDS ON THE BLOCK — c/o Columbia Records, 51 West 52 Street, New York, NY 10019/USA

SINEAD O'CONNOR — c/o Chrysalis Records GmbH, Tal 48, 8000 München 2

MIKE OLDFIELD — c/o Virgin Records, Kensal House, 579 Harrow Road, London W 10 4RH/England

STRANGELOVE — c/o Polydor, 2 Rue Cavalotti, 75018 Paris/Frankreich

DEPÉCHE MODE

STRANGELOVE

Strangelove strange highs and

strange lows

Strangelove will you give it

to me

Will you take the pain I will

give to

you

Again and again and will you

return it

It

There'll be times

When my crimes

Will seem almost unforgiveable

I give in

To sin

Because I like to practice

what I

preach

I'm not trying to say, I'll have

it all

my own way

I'm always willing to learn

when

you've got something to teach

Oh, and I'll make it all

worthwhile

I'll make your heart smile

Pain, will you return it

Pain, I'll say it again

Pain, Pain.

Refrain

Strangelove

strange highs and

strange lows

Strangelove

will you give it

to me</p

LEGENDĂ ȘI ADEVĂR

Foarte tîrziu s-a aflat că insulele Bahamas au fost alese ca loc de filmare de dr. Walter Strach de la Bryce Hammer din motive pur financiare. Strach a găsit soluția aceasta pentru a-i scăti pe Beatles-i de o parte din taxele care urmăreau să fi plătite, dorind să scoată cît mai mulți bani din Marea Britanie înainte ca oficialitățile de la impozite să pună mină pe ei. Beatles-ii au sponsorizat călătoria lui Strach în Bahamas, unde acesta a înființat împreună cu Walter Shenson o companie fictivă intitulată Cavalcade Productions. Scene gratuite au fost filmate în Bahamas doar pentru a impresiona și a motiva de ce filmul nu a fost făcut în Anglia. Deși metoda nu fusese tocmai ortodoxă, dr. Strach susținea că ea nu era ilegală. După ce a fost depozitată o sumă importantă la o bancă din Bahamas, la Londra a izbucnit un mic

BEING FOR THE BENEFIT
OF MR. KITE

For the benefit of Mister Kite there will be a show tonight at trampoline.

The Hendersons will all be there late of Pablo Fanques fair, what a scene.

Over men and horses hoops and garders lastly through a hogs head of real fire.

In this way Mister K. will challenge the world. The celebrated Mister K. performs his feat on Saturday at Bishoptsgate.

The Hendersons will dance and sing as Mister Kitefie through the ring don't be late.

Messrs K. and H. assure the public their production will be second to none.

And of course Henry the horse dances the waltz.

The band begins at ten to six when Mister K. performs his trick without a sound.

And Mister H. Will demonstrate ten somersets he'll undertake onnolid ground.

Having been some days in preparation a splendid time is guaranteed for all.

And tonight Mister Kite is topping the bill.

scandal. Unul din șefii de la Bryce-Hammer, James Isherwood, a folosit niște bani în scopuri personale de la compania Woodfall Productions, această firmă fiind cea care făcuse filmul „Tom Jones”. Isherwood a părăsit compania, dar scandalul l-a speriat pe Brian, care l-a contactat pe Lord Goodman, consilierul primului-ministrului, pentru a-i cere sfatul. Goodman l-a sfătuit să dizolve compania Cavalcade și să plătească neînfrîntă taxele, ceea ce s-a și întâmplat. S-a dovedit că diversitatea Bahamas nu a avut nici un rost, Beatles-ii nereușind să salveze nici un penny.

Pentru oricare din lucrările angajaților pentru filmul „Help!” nu era greu de sesizat că ceva îl făcea pe băieți stupizi. Directorul Richard Lester știa că siguranță că Beatles-ii erau în timpul filmărilor suficient de bine drogați cu marijuana. Vesnică lor hăhăială, plus desele plimbări la cabine pentru „a face o partidă de ris” (to have a laugh) erau suficiente pentru ca cineva să își facă o imagine asupra a ceea ce se întâmplă în spatele tuturor aparențelor de băieți buni. Semințele pe care le sădise Bob Dylan în vara anterioară au înflorit în mintile infierbintate de drog ale celor patru. Efectele marijuaeii și chiar Dylan însuși par a fi prezente pe coloana sonoră a filmului „Help!”, pentru că acum, în loc de a ride doar în fața prizei de drog, s-au inspirat muzical din „ea“. Piesa lui John, „You've Got To Hide Your Love Away”, este extrem de dylanescă în imaginea poetică și chiar în sound, chitară acustică înlocuind muzica bine cunoscută a cantautorului. Pentru prima oară lui George Harrison i s-a permis să iasă din umbra celor doi compozitori autorizați ai grupului (John și

Paul), albumul continind și două piese ale lui: „You Like Me Too Much” și „I Need You”.

Au fost două cîntecă care au stîrnit un mare interes: unul compus de Paul, revelație pentru public și o pîatră de hotăr pentru formăție. Era la începutul verii lui 1965, tocmai cînd se finisa coloana sonoră a filmului. Paul s-a trezit cu greu și s-a așezat la pian, compunind imediat, dintr-o suflare, intregul cîntec. „Yesterday” nu a fost inclus pe versiunea americană a LP-ului „Help!”, așa cum a apărut și în Marea Britanie.

A fost editat doar un single (de Capitol) în septembrie 1965.

„Yesterday” nu a făcut să vibreze doar fanii Beatles-ilor, ci o întreagă scală de gusturi muzicale și virste. A fost primul cîntec al Beatles-ilor care a captat atenția pieței muzicale adulte și l-a atestat pe Paul în calitatea sa de compozitor. Bineînteleas că adeptii înrăiti ai zgromotelor (vs. rock'n roll) și fanii au primit cu scepticism acest cîntec, dar cu toate acestea single-ul respectiv a devenit cu 2 500 de ediții (discuri purtând nume diferite), pînă în 1980, cel mai „înregistrat” cîntec din istorie.

Celalalt cîntec, textul apartinînd lui John, era titlu de filmului. Fiind compus special în acest scop, nimeni nu a dat atenție versurilor destul de neobișnuite, un adevărat strigăt al singurătății și disperării, mult mai percutant decât „I'm A Loser” și tot nimeni nu a înțeles de ce tocmai John îl scrise.

GABRIELA SEICARU

(Va urma)

David Pistrui ne scrie

„Prebabil vă punctăți întrebarea de ce este interesat un tînăr american de soarta României. Dacă-mi priviți mai atent numele, veți înțelege. M-am născut în America, dar am aflat foarte devreme despre tradiția și forța culturii românești. Călătorile mele în țară m-au convins că se pot face multe.

Sunt implicat în trei domenii — muzică, educație și afaceri. Preduc, cînt și comercializez grupuri, discuri, video-casete pentru propria firmă, din Chicago, WHITE RECORDS. Scriu și cînt pentru Terminal White și Double D. Muzica noastră circulă în întreaga lume: America, Europa, Japonia, America de Sud. Pe plan educational, mi-ar place să predau în România și America. Sunt partenerul unei companii din New York, MEDIA ONE.

Să revin la muzică. Evoluția rock-ului din România se află la debut. Pentru a dezvolta o scenă rock competitivă e nevoie de multă muncă. Tot ce vă pot ruga, implora chiar este să vă păstrați identitatea! Nu fiți obsedati să semănați cu alții. Aveți baze puternice, emoționale — folosiți-le!

(Despre proiectele lui D. Pistrui am relatat în nr. 20 al revistei, așa că ne vom opri la impresiile lui după ultima vizită în țară).

„ROCK '91” a fost o idee și un fapt foarte interesant. Am văzut că entuziasm, că energie există în tineri. E încurajator pentru viitor. Am auzit o varietate de stiluri, de la hard rock curat la rock românesc și avangardă. Aș fi dorit ca unii fani să fie mai receptivi la diversitatea stilistică. Un festival trebuie să oferă această varietate publicului. Trebuie să respectăm orice efort creativ pentru că rock-ul este o artă. Montarea, sunetul,

luminile, fanioanele și pancărtele au creat o atmosferă deosebită de anul 1991 (în România). Trăiesc cu speranță că mă voi putea implica la ediția următoare. De asemenea, programele muzicale radio cresc calitativ. Dîn acest motiv produc emisiunea CHICAGO — BUCHAREST, TUR — RETUR ROCK AND ROLL ca parte a progra-

mului FRIDAY NIGHT LIVE. Am făcut echipă cu Andrei Partos pentru a promova elemente ale muzicii americane. Scopul nostru (al colegiei mele, actrița Carmen Trocan și al meu) este să furnizăm cît mai multe date despre stilurile bordate azi aici, în „TOP 40”, în cel de „ROCK ALTERNATIV” și altele. Vrem să împăr-

tăsim cu voi muzica și bucuria! Sper că și posturile tinere din București să crească. Mi-ai plăcut Unifan Radio, Radio Contact și Radio Nova, în această ordine. Constat că există o concurență între ele și asta le va face să fie mai bune în timp.

In concluzie România a făcut un drum lung pînă aici și are de parcurs anul și mai lung de nici încolo. E important să știi că acest aspect e valabil pentru toate țările. Cheia succesului o reprezintă OAMENIL. Trebuie

să tragem tare, să ne păstrăm o atitudine pozitivă, să luptăm“.

Multumesc and Te iubesc! Keep listening to Tur-Return Rock and Roll“.

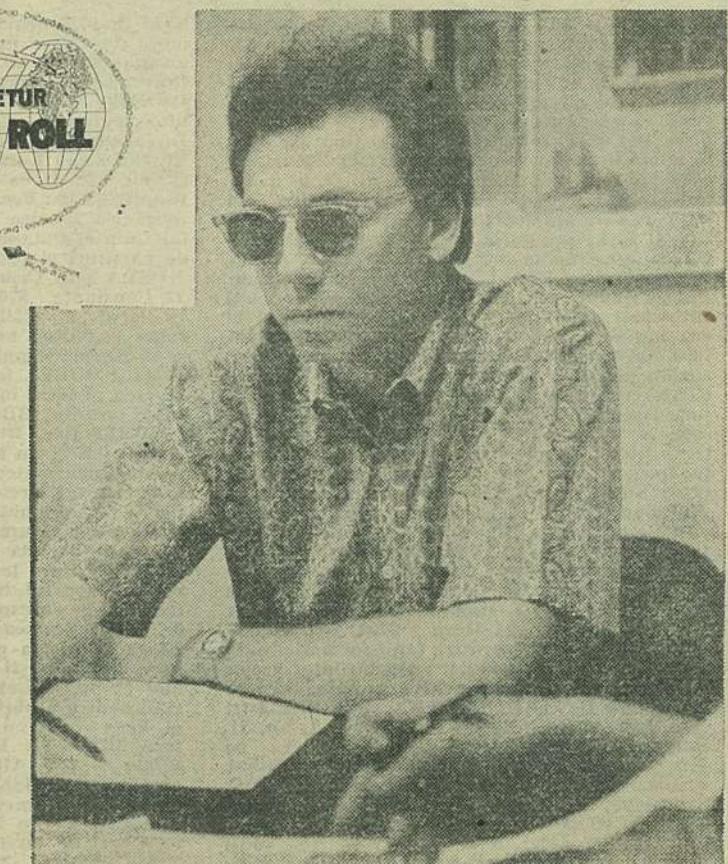
DAVID PISTRUI

Nota trad. Am sărit doar păsajele care lăudau publicația de fată. Așteptăm noi corespondențe din Chicago.

A. E.

Carmen Trocan

David Pistrui

CHRIS REA

Esența unui antistar

E simptomatic modul în care toate încercările de a dezvăluî așa unică și în acest caz, invizibilă calitate de vedetă, s-au redus la istoriobare. Ia o abordare aproape anecdotică a vietii și carierei unei personalități atât de libile, în același timp misterioasă și genială cum este C.R. Se povestește că un producător de TV german, l-a luat pe Chris Rea, împreună cu toată trupa, drept ajutoare ocazie nă și i-a dat afară de pe planou cu cîteva minute înainte de a începe filmarea.

O vedetă a programului „TOP OF THE POPS”, i-a considerat drept cameramanii ce tocmai ieșiseră din schimb. Altădată, la bordul unui avion o stewardesa norvegiană s-a apropiat de C.R., totă un zimbet de recunoaștere, în dorința de a afla cu ce companie de prospectiuni petroliere mai lucra...

In timp C.R. îl dă relații ceterute, pe neasteptate, zzomotul de fond din micutul bar se diminuează în mod misterios.

Nici n-a apucat să explice semnificația cuvintului francez AUBERGE (loc sfînt, de refugiu, adăpost în caz de pericol sau de suferință), și barmanul pune o bandă ce nu e alta decât ati ghicit — „THE ROAD TO HELL”. Lui C.R. aproape că-i scapă paharul din mină. „Oh, nu, te împlinești! N-ai putea să opresc chestia aia?! Mai pune-l, te rog, ve LEO-NARD COHEN...“

Cam atât stăm pînă acum. Dar, parcată în față, aproape dinindu-l de gol, se află un Ferrari Le Mans rosu. (C.R. e un mare lubitor de mașini capide.) Nu departe de bar, se află un hotel modern, nu foarte ieftin, în care locuiesc împreună cu soția. E un semn al schimbărilor pe plan financiar, ce au avut loc îndeobște după vinzarea a 4 milioane de discuri cu „THE ROAD...“.

„Pentru prima dată în viață sunt confruntat cu „succesul“. Diversi oameni vin și-mi pun tot felul de întrebări. „Recunoaște“, spun ei, că a fost o miscare foarte viețească și intelligentă pentru cariera ta, cind ai compus „THE ROAD TO HELL“: sau: „Te-ai documentat din start referitor la pregătirea lansării unui hit de asemenea succes? Am sentimentul că asist la interviurile gretoase de la TV ale unor politicieni ai zilei. Trebuie să existe întotdeauna o multime de motive...“

Cu toate acestea, o încărcătură emoțională din trecut, o umbră de nostalgie pentru Paradișul pierdut, transpar în aceste afirmații, ce par să fie făcute netinind cont de faptul că acest album e unul dintre cele mai bune de pe piata britanică din ultimele 15 luni, și după 12 ani de incetinire a carierei sale, cel mai bun album al său.

„DANCING WITH STRAN-

GERS“ împreună cu hit-ul albumului „NEW LIGHT THROUGH OLD WINDOWS“ l-au ajutat să plătească o datorie de 300 000 de lire companiei de discuri Magnet, precum și o ipotecă de 125 000 de lire. Echilibrat pe acest plan, C.R. s-ar putea simți ieftin, în sfîrșit. Si, totuși, nu e încă multumit.

Se pare că am ajuns în cele din urmă la un târziu. În ce privește cariera, pot afirma că am realizat tot ce mi-am dorit, dar, pe plan sufletește, m-am ingrozit în asemenea măsură de modul în care se dezintegreză calitatea vieții. Înțeleg că am săsum riscul de a cîștiga mai putin, de dragul de a scrie exact despre ceea ce simteam.“ Picatura ce a vărsat paharul a constituit-o un incident în apărătul său: un blocaj de cîteva ore pe o autostradă. Drent răspuns, indignarea lui a lăsat chipul albumului „THE ROAD TO HELL“ pe care l-a „scris“ într-o săptămână și l-a înregistrat în trei, iar pînă în toamna lui '89, C.R. a devenit posesorul, putin nedumerit, al unui album NUMBER 1, ce intră pentru prima oară în TOP 10. Nimic nu i-a putut impiedica ascensiunea. S-a vinclat în peste 1,5 milioane de copii doar în Marea Britanie. „Înă nu pot înțelege cum de lăserurile au lăsat o asemenea turură. Producătorul, GUS DUDGEON, a încercat să mă convingă tocmai în săptămîna

în joc pentru producerea unui clip, „Am fost poreclit „Corner shoo Chris“, cel ce urmăreste cu neliniste cîtă peliculă înghită un aparat de filmat. Motivul: Pentru mine o liră (L) are aceeași valoare dintotdeauna.“

În ziua de azi, a face muzică e mult mai ieftin și mai rapid decît a face film. Înregistrat împreună cu JON KELLY, în același studio, MIRAVALE, din sudul Franței, acest nou album „a apărut ca o mahmureală, sau poate ca un antidot: o multime de oameni doreau să cunoască urmarea la „THE ROAD“. Așa a și fost, ca o ierarhie din eclipsă, o răbufnire.

Ideeau a stat la baza albumului „AUBERGE“ mi-a venit într-un interviu în Europa. Tipul mă tot întrebă dacă intenționez să schimb modul de gîndire înapoi contemporanilor mei, dacă e un album ecologic. Privind retrospectiv, am început să reconsider problemele ce confruntă lumea în care trăim și am abordat o manieră mai simplistă: dacă fiecare dintre noi să horăță să meargă la nescuțit, atunci o multitudine de probleme sociale și ecologice s-ar rezolva de la sine. Cind am încheiat turneul cu „THE ROAD...“, m-am reînstorit la pian, bătând în gînd si în susfăt amintirea acelui mic hotel de tără din Franta, în fața căruia nu trecea nici o masină.

„AUBERGE“ e un album mult mai introspectiv, în care transpare așa aplecare spre visare.

Desi CHRIS REA are încă nevoie de recunoaștere în această postură, întimplarea a făcut ca numele lui să apară pe lista preferatelor la o reprezentatie mai putin otrivită: la petrecerile din localurile în care se folosesc droguri (acid house parties). Re-inregistrând în glumă o baladă mai veche „JOSEPHINE“, dedicată fizice sale mai mari, aceasta a devenit varianta unei dintr-ocele mai căutate melodii din circuitul cluburilor sunraincarcate din Anglia și Europa. Sîi de această dată, succesul a venit pe usă din dos, printre o întimplare.

Totul a început la Paris, într-o seară, la un pahar. Un francez mi-a sugerat că vine să audiu din „JOSEPHINE“ și reînălțește de maniera CHIC — care-nă plăcuse foarte mult. Urmarea a fost că, întors acasă, am „scris“ o versiune cu elemente tipice — CHIC și i-am expediat-o ca pe o carte poștală: „GOOD TO SEE YOU LAST WEEK: HERE'S THE NEW JOSEPHINE“.

Rezultatul a fost un nou hit în TOP 10 în Franță, într-o lîmpăduire de cîteva luni. Tipul mi-o făcuse, dar și-a pierdut serviciul din această cauză, deoarece compania a crezut că am încheiat un contract separat cu el, ceea ce nu era adevarat. Oricum PAUL OAKENFOLD (producătorul lui HAPPY MONDAYS), a auzit melodia și a adus-o acasă, și se pare că trebuie să recunoască desă nu-mi place să dansez, cîntecul meu „JOSEPHINE“ a devenit un hit al cluburilor în 1990.

Oare succesul comercial de care se bucură CHRIS REA după acest drum lung și spinos, va deveni un scop în sine, o acceptare în final a „modernității“?

„Nici vorbă. Sînt total împotriva acestui curent. Imaginează-ți că urmăresti fascinat cum se transformă o bucată de lut pe roata olarului: e posibil ca produsul final să ia forma unui vas minunat, dar pentru a împrima lufului traectoria doară, e nevoie de un anumit talent, de degete magice. Iar dacă olarul se dovedește a fi CHRIS REA, ei bine, nu potuți fi siguri că produsul final va fi o vază.“

„Au existat în viața mea 9 ani de eclipsă. În care succesul a tisit cu desăvârsire, și nu văd de ce n-ar fi posibil un nou ciclu de alți 9 ani cu același destin.“

Traducere și adaptare după „Rolling Stones“ de DANIELA POPESCU

TOP TOP 30 TOP

CURIERUL NATIONAL

SLAGĂR TOP ROCK '91

LOCUL 1 — LUNA MAI

A. POP : Iertările — Marius Nistor (Adrian Păunescu), Gabriel Dorobantu.

B. ROCK : Poate de miine — Sanrock.

PROPUTERI PENTRU LUNA IUNIE

A. POP : Cine stie să spună? — Marius Teicu (Eugen Rotaru).

Marius Teicu : Vreau să știu azi cine să sint — Cătălin Tircăoa (Claudia Delean), Silvia Dumitrescu : Vă iubesc să voi trăi — Cătălin Tircăoa (Carmen Mureșan), Carmen Mureșan : În care zi — Mihai Constantinescu : Am fost actor — Dan Iagnov (D. V. Dumitriu), Daniel Iordăchioaei : A trăi inseamnă a iubi — Mihai Elekes (Gina Teodorescu), Lo-

redană Groza ; Iubire vie, iubire veche — Eugen Berteag (Corina Brăneanu), Alexandru Iula ; Un vapor numit speranță — Cornel Fugaru (D. V. Dumitriu), Mirela Drăgoi ; Cintec Alb — Alexandru Licu (Sandu Stănescu), Pulu Năstase : Nu mă certă — George Natsis (D. V. Dumitriu), Mirabela Dauer : Pereche-nepercche — Florian Neacșu (Adrian Păunescu), Florian Neacșu : Ultima oră — Dan V. Dumitriu — Angela Similea ; Mă tem că vei pleca — Ion Cristinou (Ion Cristinou), Gabriel Cotăbiță.

B. ROCK : Eu cred — Hans Knall ; Lovitura de bocane — Sunet Transilvan ; Te voi uita — Sanrock ; Cintecul ploii — Survolaj ; Tu — Hans Knall ; Omul din turn — Canon.

TITUS ANDREI

Locul actual	Ediția trecută	Nr. de prezente	Titlul melodiei	Interpretul

TOP 5 POP - R

1		
2		
3		
4		
5		

TOP 5 ROCK - R

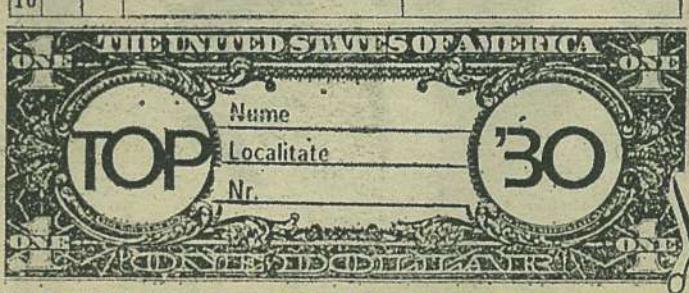
1		
2		
3		
4		
5		

TOP 10 POP - S

1		
2		
3		
4		
5		
6		
7		
8		
9		
10		

TOP 10 ROCK - S

1		
2		
3		
4		
5		
6		
7		
8		
9		
10		

BUCUREŞTI '91

Interviuri – impresii – opinii

OLIA — apariție agreabilă, prietenoasă, ca toți cei din lagărul nostru.

PĂREREA MEA

Timp de cinci zile am fost martorii unei manifestări, ce a vrut să se constituie într-un regal al muzicii ușoare românești. Cele trei foruri organizatorice s-au străduit din plin să facă din Festivalul „BUCUREȘTI '91” un eveniment muzical de talie europeană, aducând vedete mai mari sau mai mici, sau chiar foste. Lucru lăudabil, de altfel, ca și ideea de a traduce prezentările. Dar, s-ar părea că diletantismul nu ne lăsăseste, pentru că tradiționilor încă nu au învățat că, în limba engleză, femininul lui nephew (neput) este niece (nepoata). Astfel, nepoata celebrului cintăret italian Mario del Monaco a ajuns nepot (nephew). Iar „Uniunea Compozitorilor” a ajuns sindicat (union). Dar dacă asta ar fi singurele probleme !!

Trecind la partea muzicală să analizăm cele două concursuri pe rînd :

Concursul de interpretare nu mi-a produs nici o surpriză, lucru lese de înțeleș, întrucât surprize nu aveau de unde să apară. Școală pentru interpreti ai genului nu avem, iar fără școală nu pot apărea decit autodidaci. Ei sunt bine intenționați, dar nu știu să frazeze o melodie, pentru că nu-i cunosc forma, nu știu să respire unde trebuie, nu știu că un cincic nu se zbiară de la început pînă la sfîrșit, în speranța că auditoriul va fi impresionat.

Am remarcat la cei cinci finaliști, în special la fete, o lipsă de abilitate vocală, datorată lipsei de studiu, și pe ici-colo ceva falsuri.

Păcat că juriul nu a înțeles să încurajeze tineri ca „Tea”. Chiar dacă nu sint pe gustul lor, oricum nu seamănă cu Pompilia Stoian sau Ilina Cerbacev. Nu cred că muzica ușoară românească va progresă pe această cale, cel puțin în domeniul interpretativ.

Oricum, premiile ar trebui să fie foarte consistente în situația actuală, cind o ținută vestimentară îl costă pe tinerii interpreți salariul lor sau al părintilor lor, pe cel puțin o lună de zile.

Sectiunea de creație s-a caracterizat anul acesta printre-o sterilitate muzicală, și mai ales melodica, ieșită din comun. Cu

două excepții, Ion Cristinoiu și Dan Dimitriu, restul pieselor au fost destul de asemănătoare ca platitudine muzicală. Cu regret am constat că unul dintre puțini compozitori la care mă așteptam să apară bine, a trecut la genul lirico-dramatic bulevardier, pentru că nu pot caracteriza altfel piesa lui George Națis. De remarcat Gabriel Bassarabescu, cu un stil personal, cel puțin în peisajul românesc.

Festivalul a fost asezat și cu ceva muzică lăutărească.

In privința premiantului M. Pechea, în să-mi exprim tot respectul. Ascensiunea sa de la șef de orchestră, ce a avut turnee în peste 30 de hoteluri de toate categoriile, la titlul de premiant al unui Festival internațional, este demnă de un roman. Iată, stimați compozitori, ce cu greu trădiți pe cărările notelor muzicale (ceea ce nu se poate spune despre Pechea), cum se ajunge le succese. Oare cum o fi reușit M. Pechea să scrie o orchestratie demnă de Mezzoforte, cind el, în afara de a cinta cu saxofonul după ureche, nu a mai învățat și altceva folositor într-adevăr orchestrelor și piese cintă de Greta Pope, sau este „Imprumutată” de pe vreun compact disc, necunoscut membrilor juriului ?

In ceea ce privește organizarea, dacă tot a avut bani, Ministerul Culturii putea pune o pață, pentru ca scena să nu se coloreze atât de tare și penibil cu persoane care se sulau pentru a face semne celor din sală, sau mai grav, pentru a inopportună cu pupătură pe cei ce cintau. S-ar putea că unul dintre invitații străini a două oară să nu mai vină !

Oricum, organizatorii s-au străduit, ba chiar au găsit în persoana domnului Constantin Duțu un regizor remarcabil. După aparițiile baletelor sale am trăit cîteva momente de panică. Desprinse cert din festivalul „Cintarea României”, baletele Domniei Sale au impresionat prin penibil, și o nepotrivire totală între muzică (Mezzoforte, Weather Report), și

IAR...

Al treilea număr în care am oferit spațiu Festivalului bucureștean ! Au apărut multe articole în presă între timp și poate data viitoare le vom grupa pentru prietenii noștri fideli, care iată ne scriu impresiile proprii și bine fac. Refuzul unora de a accepta criticiile, chiar cind sunt constructive ne surprinde iar diversitatea de păreri confirmă utilitatea acestui „serial”. Fotografii noștri merită felicitări ! Greta POPE să nu fie supărată pentru greșela din nr. 26. Trimitem mielu !

Top-ul invitaților străini

Realizat de cititorul nostru RAZVAN-LIVIU CODOREAN, București

5 p. Al Bano și Romina Power ; Gheorghe Hristov. 4 p. Greta Pope ; Sandra, 3 p. Mauro ; Geff Harrison, 2 p. Boney M. 1 p. Gibson Brothers. O p. Restul invitaților care nu s-au ridicat peste nivelul cintăreștilor de local, dovedindu-se doar cintăreți, nu staruri.

P.S. Dacă ar fi trebuit să plătesc invitații, as fi acordat următoarele sume : 50 000 dolari ; 40 000 dolari ; 12 000 dolari ; 7 000 dolari ; 5 000 dolari ; între 100 și 1 000 dolari.

Sincer să fiu, în afară de sumele pentru primele două locuri, aş fi plătit doar dacă mi s-ar fi impus. În rest, nu i-aș fi invitat.

Cititorii ne scriu despre festival

BANU SOTIR CLAUDIOU (Sinaia) : „Dacă Festivalul internațional — „București '91” ar fi avut o organizare mai bună, prezentatorii mai capabili, ar fi fost totul de nota 10. Așa... nu pot să acorde note decit pe capitole. Nota 4 pentru prezentatori (mai ales pentru Ursulescu), nota 5 pentru sunetul de la televiziune, nota 7 oamenilor din umbra” ai Sălii Palatului, nota 10 pentru soliștii străini și înca un 10 pentru jurile concursului de Miss“.

PAVEL LUMINIȚA (București) : „Aproape de ora 0. Pe scena Sălii Palatului apar doi luceferi. Unul pătrunde în inimi și te infioca, unul trece prin fața ochilor și îl înăcrimăză. Si unul și celălalt au o strălucire atât de puternică incit te ingenunchiează. Parcă florile și aplauzele sunt prea puține, deși scena este acoperită de flori multicolore, iar sala aplaudă din plin. E deja ora 1,00. Vocea lor continuă să vibreze, să se lovească de peretii sălii pline. Ce au cintat? Cât au cintat? Parcă totul a fost un vis. Fiecare notă a lor mă doare și mă mingă în același timp. Mi-e

somn. Inchid ochii, dar pianul, vocea puternică ce urcă și coboară pe gamă cu o usurință uimitoare nu-mi dau voie să adorm. **Al Bano și Romina Power**. Doi luceferi ce se topesc și se contopesc pentru a forma Luceafărul de pe cerul meu.

CLAUDIU SEDER (Hunedoara) : „...3 iulie 1991. Sala Palatului. O seară de neuitat. Un excelent recital susținut de Sandra. Un adevărat star. Prezența scenică, prezența fizică, felul în care știe să conducă publicul ne-a dovedit că este un artist care se respectă. Ar trebui și noi (impresari, realizatori de emisiuni de divertisment, soliști, compozitori) să învățăm cîte ceva de la acest star al muzicii internaționale. Sandra, nu putem decit să-ți mulțumim pentru seara excelentă pe care ne-ai dăruit-o și sperăm ca asemenea seri să mai existe“.

Fotografiile de la Festival au fost realizate de **LIVIU MANEANU, LIVIU POPESCU și DAN VATAMANU**

ELENA CIRSTEA a revenit în ţară pentru a-și primi „sancțiunea” din partea compozitorului G. Mărgărit și a organizatorilor. Apare disidență în muzica ușoară ?

ION CRISTINOIU — fericit pentru premiu și pentru reușita glumă a prezentatorului.

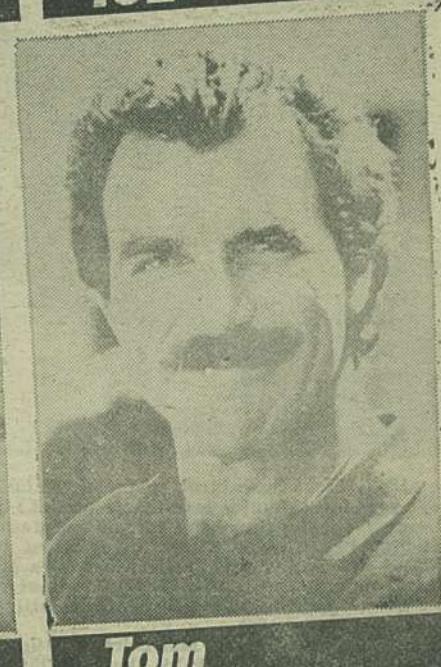
AL BANO și ROMINA POWER — au convins că suntem foarte aproape de „muzica leggera” italiană (și la propriu și la figurat)

FOTOGRAPHICITOARE

răspunsuri

Tina
TurnerKim
BasingerMichael
Douglas

Madonna

Don
JohnsonPatrick
SwayzeBruce
WillisVanilla
ICETom
CruiseMatthias
ReimSylvester
StalloneTom
Selleck

Tragerea la sorti a cîștigătorilor
va avea loc joi, 1 august 1991